

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/08-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Obce L., zastúpenej advokátom JUDr. D. M., P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), čl. 48 ods. 2, čl. 67 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 57/2006 a v konaniach a rozhodnutiach, ktoré mu predchádzali, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obce L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2008 doručená sťažnosť Obce L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), čl. 48 ods. 2, čl. 67 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 57/2006 a v konaniach a rozhodnutiach, ktoré mu predchádzali.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka napáda rozsudok najvyššieho súdu z 31. januára 2008 sp. zn. 1 SŽ-o-NS 57/2006, ktorým tento ako odvolací súd v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo pôdohospodárstva“) ako žalovaného potvrdil rozsudok najvyššieho súdu ako súdu prvého stupňa zo 7. júna 2008 sp. zn. 4 SŽ 96/2004. Odvolaním napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol výsledkom konania o žalobe sťažovateľky podanej proti rozhodnutiu ministra pôdohospodárstva z 24. mája 2004 sp. zn. 9624/2003, ktorým zamietol rozklad sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu ministerstva pôdohospodárstva zo 7. augusta 2003 č. k. 40/2000-420, ktorým bola sťažovateľke podľa § 47 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“) „uložená povinnosť odviesť na účet žalovaného neprávom zadržané prostriedky vo výške 5 602 000 vrátane penále“. Sankcia bola uložená z dôvodu, že sťažovateľka nespĺnila svoju povinnosť vykonať ročné zúčtovanie finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy medzi sťažovateľkou a žalovaným ministerstvom a neodviedla do 10., resp. 15. januára nasledujúceho roka na účet žalovaného neoprávnene zadržované finančné prostriedky.

Porušenie svojich práv podľa čl. čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), čl. 48 ods. 2, čl. 67 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 ústavy najvyšším súdom vidí sťažovateľka najmä v tom, že napádaný druhostupňový rozsudok nebol vecne správny, lebo nerešpektoval záväzné právne stanovisko vyslovené v predchádzajúcom rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 154/01 z 28. mája 2002, a tiež preto, že ministerstvo pôdohospodárstva *«neoprávnene vykonalo kontrolu hospodárenia žalobkyne bez toho, aby na to malo zákonné oprávnenie, najvyšší súd svojím rozhodnutím tento jej nezákonný zásah odobril a to dokonca za situácie, keď najvyšší súd v inom rozhodnutí nezákonnosť tohto zásahu potvrdil a dal ministerstvu záväzný právny názor, ktorý ministerstvo nerešpektovalo, zopakovalo svoj nezákonný zásah a najvyšší súd za tohto stavu konanie a rozhodnutie ministerstva potvrdil. Najvyšší súd tak vytvoril stav, keď o rovnakej veci existujú rozdielne rozhodnutia, čím vytvoril stav právnej neistoty namiesto toho, aby v zmysle čl. 1 Ústavy SR, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a citovaných ustanovení Rokovacieho poriadku pre Najvyšší súd tam stanoveným*

postupom konal za účelom zjednotenia rozhodovania súdov a vytvárania stavov právnej istoty. Navyiac, najvyšší súd sa nezaoberal podstatnými časťami žaloby žalobkyne (napr. časť pod písm. „D“ poslednej správnej žaloby), nerešpektoval skutočnosť, že skutkový stav nebol dostatočne zistený, ako to povedal predtým najvyšší súd a teda jeho konanie nemožno považovať za také, ktoré by splňalo kritériá spravodlivého procesu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Vytvoril tak stav právnej neistoty, keď o tej istej veci najvyšší súd rozhodol zakaždým inak a dokonca legalizoval nezákonný postup správneho orgánu tým, že akceptoval konanie ministerstva pôdohospodárstva spočívajúce v nedodržaní záväzného právneho názoru najvyššieho súdu, ba dokonca jeho označenie ministerstvom za nesprávny a nezákonný. Najvyšší súd nesprávne a v rozpore s ust. čl. 152 ods. 4 Ústavy SR vykonal výklad ustanovení relevantných právnych predpisov vo veciach kontroly a odvodov dotácií poskytnutých zo štátnych prostriedkov, konal tak svedomím a poznaním tej skutočnosti, že v tejto istej veci najvyšší súd vyslovil úplne iný - opačný právny názor ako vyslovil on v poslednom a predposlednom rozhodnutí a napriek tomu v súlade so zásadou právneho štátu si nesplnil povinnosti dané mu ustanoveniami rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR na dosiahnutie zjednocujúceho stanoviska v tejto veci a tak odstránenia stavu právnej neistoty. Konal tak dokonca s vedomím, že o obdobných veciach rozhodol najvyšší súd inak, ako v tejto veci».

Sťažovateľka v sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 31. 1. 2008 č. k. 1 Sž-o-NS 57/2006 boli porušené základné práva sťažovateľky opierajúce sa o čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), b), čl. 48 ods. 2, čl. 67 ods. 3, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 1. 2008 č. k. 1 Sž-o-NS 57/2006 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy konania do 3 dní od doručenia tohto rozhodnutia.

Súčasne v súlade s ust. § 52 ods. 1 zákona 38/1993 Zb. v platnom znení sťažovateľka žiada o vydanie dočasného opatrenia, ktorým ústavný súd odloží vykonateľnosť rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva SR z 7. 8. 2003, č. 40/2000-420 potvrdeného rozhodnutím Ministra pôdohospodárstva z 24. 5. 2004 č. 9624/2003-420 v spojení s

rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR z 7. júna 2006 č. k. 4 Sž 96/2004 a z 31. 1. 2008 č. k. 1 Sž-o-NS 57/2006 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Odôvodňujeme to tým, že Ministerstvo pôdohospodárstva SR sa už raz pokúsilo nezákonnou exekúciou vymôcť nárok podľa tohto rozhodnutia, keď si naň neoprávnene vyznačilo doložku právoplatnosti, hoci vo veci ešte konal najvyšší súd a odložil vykonateľnosť jeho rozhodnutia a Exekútorský úrad exekútora Mgr. J. H. sa už pokúsil v rozhodnutí uvedené sumy voči sťažovateľke exekučne vymáhať.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie jej práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), čl. 48 ods. 2, čl. 67 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu z 31. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 57/2006.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať

a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,

b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 67 ods. 3 ústavy štát môže zasahovať do činnosti obce a vyššieho územného celku len spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Ústavný súd preto preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a zisťoval, či ním mohlo dôjsť k namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľky. V tomto rozhodnutí sa okrem iného uvádza:

„V danej veci bolo nespornou skutočnosťou, že Štátny fond zveľaďovania lesa Slovenskej republiky ako právny predchodca žalovaného (viď § 2 ods. 3 a 4 zákona č. 553/2001 Z. z. o zrušení niektorých štátnych fondov, o niektorých opatreniach súvisiacich s ich zrušením a o zmene a doplnení niektorých zákonov) poskytol žalobkyni štátnu dotáciu na pestovateľskú činnosť v lese vo výške 2 102 000 Sk (a to 4. júla 1997 vo výške 1 000 000 Sk a 19. augusta 1997 vo výške 1 102 000 Sk) na základe dohody z 20. mája 1997 číslo 405/97 ŠFZL a 16. júla 1998 dotáciu vo výške 3 500 000 Sk na základe dohody z 26. mája 1998 číslo D 382/98-ŠFZL Dohody obsahovali podmienky použitia dotácií, ktorých kontrolovanie bol oprávnený vykonávať žalovaný, čo vyplýva z § 47 ods. 3 a ods. 5 písm. a/ zákona o rozpočtových pravidlách.

Podľa týchto zákonných ustanovení odvod neoprávnene (použitých alebo (zadržaných) prostriedkov, ako aj penále, uloží príslušná správa finančnej kontroly, ktorá ich aj vymáha. V prípade potreby - však odvod a penále môže uložiť a vymáhať ministerstvo. Ukladanie a vymáhanie odvodu a penále sa riadi všeobecnými predpismi o správnom konaní. Ustanovenia osobitného predpisu sa na tieto účely nepoužijú.

Odvod a penále za neoprávnené použitie a zadržanie prostriedkov rozpočtov štátnych fondov ukladá a vymáha ústredný orgán, ktorý vykonáva správu štátneho fondu s výnimkou tých prípadov, keď neoprávnené použitie alebo zadržanie prostriedkov rozpočtu štátneho fondu zistila správa finančnej kontroly.

Pre posúdenie, či žalovaný bol orgánom, oprávneným rozhodovať v správnom konaní o povinnosti vrátiť neprávom použité finančné prostriedky a o práve ukladať za ich neoprávnené použitie aj penále, bolo preto rozhodujúce znenie citovaných zákonných ustanovení. Dokonca aj § 7 v spojení s § 5 ods. 1 zákon č. 131/1991 Zb. o štátnom fonde zveľaďovania lesa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom fonde zveľaďovania lesa“) výslovne vylučoval použitie ustanovení predpisov o správnom konaní len v prípade rozhodovania ministra o poskytnutí dotácie.

Postup podľa predpisov správneho konania pri kontrole použitia dotácie a pri vyvodzovaní zodpovednosti za jej neoprávnené použitie - alebo nepoužitie zákon výslovne nevyklučoval. Práve s poukazom na námietku žalobkyne, že v súlade s čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky správny orgán mohol konať len to, čo mu zákon výslovne

dovoľuje, nemohla byť pôsobnosť ustanovení Správneho poriadku vylúčená pri postupe, kedy bolo dôvodné vymáhať vrátenie dotácie neoprávnene poskytnutej, alebo dotácie, použitej v rozpore so zmluvnými podmienkami alebo so zákonom.

K otázke posúdenia charakteru právneho vzťahu, na základe ktorého bola dotácia poskytnutá (teda dohody medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného) z hľadiska jeho zaradenia do oblastí práva verejného alebo do oblasti práva súkromného odvolací súd zdôrazňuje, že medzi formy správnej činnosti patria aj správne dohody a zmluvy.

V zásade správny orgán nemôže zmluvne nakladať s úlohami, právami a povinnosťami, ktoré mu právne normy záväzne ukladajú a ktoré ho oprávňujú v záujme spoločnosti a v mene štátu vydávať voči fyzickým a právnickým osobám jednostranne záväzné príkazy. Práva ukladať záväzné povinnosti, alebo ich prenášať sa správny orgán nemôže zriekať bez zákonného zmocnenia. Len výnimočne, v rámci svojich zákonných práv a povinností a bez ich porušenia, môžu v niektorých prípadoch zabezpečovať správne orgány výkon svojej právomoci dohodami a zmluvami, uzatváranými na základe zákonného zmocnenia s právnickými a fyzickými osobami. Takéto dohody potom nemajú charakter súkromnoprávny, ale sú dohodami správnymi, ktoré majú charakter verejnoprávny. Ich posudzovanie podľa predpisov súkromného práva preto prichádza do úvahy len vtedy, ak to zákon výslovne uvádza.

Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že nedodržanie správnych dohôd, uzavretých medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, by sa malo spravovať ustanoveniami predpisov práva súkromného. Práve naopak, právne predpisy výslovne upravujú povinnosti žalovaného postupovať podľa predpisov o správnom konaní, ktoré patria do práva verejného. Nemožno preto vytýkať súdu prvého stupňa, keď rovnako ako žalovaný uzavrel, že právomoc rozhodovať o poskytnutých dotáciách patrí do oblasti práva verejného a zákonom je zverená žalovanému.

Skutočnosť, že žalovaný po zrušení jeho pôvodného rozhodnutia nepostupoval podľa právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2005 č. k. 4 Sž 154/01, nemala za následok nezákonnosť rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto súdneho konania a ani neodôvodňovala jeho zrušenie, lebo aj podľa názoru odvolacieho súdu patrilo rozhodovanie o vrátení sporných

dotácií a o povinnosti zaplatiť penále do pôsobnosti žalovaného, ktorý bol povinný postupovať a ktorý aj postupoval podľa ustanovení Správneho poriadku.

Súdu prvého stupňa nemožno vytýkať, že zaujal iný právny názor, ako bol vyslovený v inom predchádzajúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odlišnosť právneho názoru môže byť odôvodnená nielen vykonaním ďalšieho dokazovania na súde alebo pred správnym orgánom, ale vyplýva najmä z práva každého sudcu, aby rozhodol na základe vlastného právneho názoru v súlade so zákonom a nezávisle od vonkajších vplyvov, ale predovšetkým je daná viazanosťou súdu len zákonom. Výrok predchádzajúceho súdneho rozhodnutia v obdobnej veci, hoci by prípadne aj preskúmanému rozhodnutiu predchádzala, nie je záväzný pre súd, ktorý vo veci rozhoduje na základe novej žaloby.

Posudzovanie potreby zjednotiť súdnu prax, na ktorú poukazovala žalobkyňa, nebolo predmetom konania v spornej veci, a preto sa ňou odvolací súd nezaoberal.

Odvolací súd nezohľadnil tiež námietku žalobcu, že rozhodnutie žalovaného treba zrušiť z dôvodu, že nerešpektovalo záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2005 č. k. 4 Sž 154/01.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa zastáva právny názor, že žalovaný mohol rozhodovať o vrátení dotácií výlučne podľa ustanovení správneho poriadku a podľa tohto právneho predpisu aj rozhodoval.

Za tohto skutkového stavu súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, keď výhrady žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného nepovažoval za dostatočné a právne významné.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 Občianskeho súdneho poriadku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny. “

Ústavný súd aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu konštatuje, že je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľné. Uvedené platí aj vtedy, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor konajúcich súdov (aj keď bol podľa nej odlišný od právneho názoru iného senátu

najvyššieho súdu, ktorý ho v právnej veci sťažovateľky vyslovil ešte v roku 2002). Pokiaľ ide o jej argumentáciu, že v iných prípadoch týkajúcich sa totožnej problematiky použili všeobecné súdy rozdielnu interpretáciu všeobecne záväzných právnych predpisov (v tomto prípade najmä to, či sa na konanie vzťahuje správny kódex a či ministerstvo pôdohospodárstva bolo oprávnené uložiť sankciu sťažovateľke), ústavný súd zastáva názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (m. m. napr. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

Ústavný súd v neposlednom rade poukazuje aj na skutočnosť, že pri posudzovaní obsahu sťažnosti je vždy viazaný jej petitom. V posudzovanom prípade sa sťažovateľka v samotnom petite svojej sťažnosti domáhala vyslovenia porušenia viacerých označených článkov ústavy, a to čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), čl. 67 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 ústavy (v úvode spomína aj čl. 154 ods. 2 ústavy), ktoré neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale sú akýmisi základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy nemožno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat samostatne, ale len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06). Táto skutočnosť však z petitu a ani z odôvodnenia sťažnosti nevyplýva. Sťažovateľka síce v sťažnosti namietala aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ale porušenie konkrétneho práva obsiahnutého v tomto článku ústavy dostatočne jasne, exaktne a zrozumiteľne v sťažnosti neodôvodnila a neuviedla ani súvisiace dôkazy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto dospel k záveru, že postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu z 31. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 57/2006 ako súdu odvolacieho teda nijako nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou

označených článkov ústavy, a to čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), čl. 67 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 a ani čl. 48 ods. 2 ústavy.

V súvislosti s výhradou sťažovateľky (že o vrátení dotácie nemalo rozhodovať ministerstvo pôdohospodárstva, ale Ministerstvo financií Slovenskej republiky) nad rámec ústavný súd poznamenáva, že vychádzajúc z vtedy platných a v súčasnosti platných právnych predpisov, najmä z ustanovení § 1 a § 2 zákona č. 553/2001 Z. z. o zrušení niektorých štátnych fondov, o niektorých opatreniach súvisiacich s ich zrušením a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, majetok štátu v správe zrušeného fondu, z ktorého boli poskytnuté dotácie sťažovateľke, prechádza do správy ministerstva pôdohospodárstva, teda toto ministerstvo mohlo vykonať kontrolu s bývalými prostriedkami tohto štátneho fondu a uložiť za to sankciu, čo vyplýva tiež nepriamo i z ďalších vykonávacích predpisov, ktoré boli platné v relevantnom čase a sú platné i v súčasnosti po dohode týchto ministerstiev na poskytovanie dotácií na zveľaďovanie lesného fondu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci (na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júla 2008